

5 סיפורים לבני נוער

מאת חני נחמיאס

הזכויות על הסיפורים שמורות לחני נחמיאס
פישוט לשוני ד"ר סיגל עוזיאל-קרל וד"ר ניצן כהן

איזה סיפורים מופיעים בחוברת?

שם הסיפור	עמודים
סקר החתולים המשוטטים (סופרים את החתולים בגינה)	3-7
נשיקה בטעם שוקולד וניל	8-11
מור תמיד יודעת אחרונה	12-15
עננים בגן עדן (קרה משהו לא טוב)	16-20
איך יוצאים מזה? (איך פותרים את הבעיה?)	21-24

סקר החתולים המשוטטים (סופרים את החתולים בגינה)

קוראים לי מור. אני לומדת בבית ספר תיכון.

אני מאוד אוהבת לשבת אחר הצהריים לדבר עם החברה שלי מאי.

מאי היא חברה טובה: יודעת להקשיב, נותנת עצות טובות.

היום אחר הצהריים, מאי ואני ישבנו בגינה הציבורית.

בגינה היה שקט. מזג האוויר היה נעים מאוד.

מאי אמרה: "אתם לא תשבו עוד הרבה זמן ביחד".

לא הבנתי למה מאי מתכוונת ולכן שאלתי: "מי לא יישב ביחד?"

מאי השיבה: "את וגיא".

גיא ואני היינו חברים.

מאוד אהבנו זה את זה.

תמיד הגענו לכיתה ביחד, מחובקים ומחייכים.

בשיעורים, גיא ואני ישבנו זה ליד זה והחזקנו ידיים.

כולם הסתכלו עלינו כי היינו כל כך יפים ומושלמים.

הרגשתי כאילו גיא ואני כוכבי קולנוע.

כל התלמידים אמרו כמה שאנחנו מדהימים ויפים ביחד.

שאלתי את מאי: "למה את אומרת את זה?"

מאי ענתה: "המחנכת (המורה) תכעס עליכם".

שאלתי: "אבל למה?"

מאי הסבירה: "אתם כל הזמן מלטפים אחד את השני, מסתכלים זה על זה,

ולא מרוכזים בלימודים".

מאי המשיכה:

"וגם לי קשה כי אני כל הזמן מסתכלת מה אתם עושים ולא מקשיבה למורה".

אמרתי למאי: "אז אל תסתכלי עלינו".

מאי אמרה: "אבל אני מקנאה".

גם אני רוצה שיהיה לי חבר.

חבר שיפנק אותי ויחבק אותי ויתן לי הרגשה טובה".

חיבקתי את מאי כדי שתרגיש יותר טוב.

פתאום החלטתי: "צריך למצוא לך חבר כדי שכולנו נבלה ביחד".

מאי לא התרגשה מהרעיון שלי.

מאי אמרה: "אין אף אחד שמתאים לי".

אמרתי למאי: "ביום שישי נלך לים, כל החתיכים (הבחורים היפים) מגיעים לים. נשב על החוף ונסתכל על החתיכים. בטח נפגוש מישהו חמוד ונדבר איתו".

מאי ענתה לי: "זה יכול להיות מסוכן. אסור לדבר עם אנשים זרים".

מאי המשיכה לדבר ושאלה: "תגידי, כיף לך ולגיא ביחד?"

חשבתי על כל שיחות הטלפון שלי ושל גיא,

על זה שאני מתרגשת כשאני רואה אותו,

על הנשיקות שהוא נותן לי, ועל הבילוי בקולנוע ובבית הקפה.

עניתי למאי: "נחמד לנו ביחד".

פתאום מאי אמרה: "בא לי ארטיק. בואי נלך לפיצוציה".

מאי ואני הלכנו לפיצוציה. שמחתי שלא נדבר יותר עלי ועל גיא.

לא נעים לי לדבר עלי ועל גיא כי למאי אין חבר, היא עצובה.

כמעט הגענו לפיצוציה ופתאום מאי אמרה: "בואי נחזור מהר לגינה".

הסתכלתי מסביב וראיתי את דוני ועדי מגיעים מפינת הרחוב.

דוני ועדי לומדים איתנו בכיתה.

דוני גם היה פעם החבר של מאי.

שאלתי: "למה דוני עם עדי?"

מאי אמרה: "כנראה שהם בני זוג (חברים), דוני ועדי".

מאי היתה קצת עצובה.

שתקתי קצת ואחר כך אמרתי: "אל תהיי עצובה בגלל עדי.

את, מאי, בחורה מדהימה ויפה".

מאי לא ענתה, אז המשכתי לדבר:

"את מתוקה ונפלאה ויש לך חוש הומור (את מספרת בדיחות).

עדי בחורה משעממת שלובשת בגדים מכוערים"

מאי הסכימה איתי ואמרה: "עדי באמת מתלבשת בבגדים לא יפים,

אבל היא חכמה וטובה. עדי מתנדבת לעזור לעולים חדשים".

שאלתי: "מאיפה את יודעת את כל זה?"

מאי ענתה: "דוני סיפר לי".

אמרתי למאי: "למה את מדברת עם דוני, אתם כבר לא חברים.

תפסיקי לדבר איתו. מה אכפת לך מה הוא עושה ואת מי הוא מכיר".

מאי שתקה.

המשכתי לשאול: "את עדיין אוהבת את דוני?"

מאי שתקה עוד קצת. אחר כך מאי אמרה:

"אני תמיד אוהב אותו אבל כמו ידיד, לא כמו בן זוג (חבר).

אבל זה מעצבן אותי שיש לו בת זוג (חברה) חדשה".

פתאום ראינו שדוני ועדי נכנסים לגינה הציבורית.

מאי אמרה בשקט: "בואי נדבר ולא נתייחס אליהם (לא נשים אליהם לב).
הלוואי שלא יעצרו לידנו, לא בא לי לדבר עם עדי ודוני".
החלטתי לדבר שוב עלי ועל גיא. סיפרתי למאי:
"כל כך טוב לי עם גיא. אנחנו מאוהבים.
כל הזמן מדברים בטלפון, הוא קנה לי ספר שירים, ואמר שאני האהובה שלו.
גיא מביא לי לבית הספר הפתעות כל יום.
אתמול הוא הביא לי סוכרייה משוקולד בצורת נשיקה,
והיום הוא נתן לי דף עם שיר שהוא כתב".
מאי לא כל כך הקשיבה למה שאמרתי.
היא הסתכלה על עדי ודוני ההולכים בגינה ואמרה: "דוני בכלל לא שם לב אלי".
ראיתי שמאי מאוד עצובה והחלטתי לצעוק: "היי דוני, בוא לכאן".
דוני הסתכל עלינו, התקרב לספסל ואמר: "היי, מה אתן עושות פה?"
מאי אמרה בצחוק: "העיריה ביקשה שנעשה סקר (בדיקה),
שנספור כמה חתולים יש בגינה".
זו הייתה בדיחה.
דוני התחיל לצחוק, ועדי התקרבה ונעמדה על ידו.
דוני צחק וצחק וגם אני התחלתי לצחוק,
גם עדי התחילה לצחוק ובסוף גם מאי צחקה.
ארבעתנו צחקנו.
דוני אמר: "מאי, יש לך חוש הומור נהדר (את מצחיקה). אני אוהב אותך".
דוני חיבק את מאי.
עדי אמרה: "אנחנו מאחרים דוני, בוא נלך".

דוני הביט בעדי ואמר לה: "אוקיי, בואי נלך. להתראות בנות".

דוני התחיל ללכת ושלח נשיקה באוויר אלי ואל מאי.

מאי אמרה: "אני אשמח לדבר אתך אחר כך. תתקשר אלי בערב".

מאי החזירה לדוני נשיקה באוויר.

לחשתי (דיברתי בשקט) למאי: "נראה לי שדוני עדיין אוהב אותך מאוד.

כשדוני יתקשר אלייך בערב תדברי איתו על עדי?"

מאי השיבה: "ממש לא. אני לא אדבר איתו על עדי.

לא נעים לי לדבר על עדי.

גם עכשיו כשראיתי את עדי ודוני ביחד הרגשתי מבוכה (הרגשתי לא נעים)".

אמרתי למאי: "ראית איזה חצאית מכוערת לבשה עדי?"

חצאית שרק סבתא לובשת".

מאי אמרה: "את רעה. לא יפה לדבר כך".

אחרי כמה דקות של שקט, ראיתי פתאום חתול הולך על הדשא,

והתחלתי לצחוק.

מאי שאלה: "מה מצחיק?"

ענית: "תרשמי מהר בסקר של העירייה שיש חתול בגינה".

נשיקה בטעם שוקולד וניל

צופים זו תנועת נוער.

בתנועת נוער יש פעילות חברתית אחר הצהריים.

אני (מור) והחברים שלי לכיתה מגיעים לצופים פעמיים בשבוע.

לחברים שלי קוראים: גיא, מאי, טל, נועה, הילה, שיר ואורי.

שוקו הוא המדריך שלנו בצופים.

היום, שוקו הודיע שבחופשת סוכות ניסע לקיבוץ ברושים.

מיד חשבת: "איזה כיף, יהיו מסיבות ובילויים".

שוקו הסביר: "אתם תעבדו מאוד קשה בקיבוץ.

תעבדו בפרדס, ברפת, במטבח, תאספו ביצים בלול".

הבנתי שלא יהיה זמן למסיבות.

נועה אמרה: "זה נשמע נהדר".

נועה מאוד רזה. פעם היא הייתה שמנה אבל עשתה דיאטה ועכשיו היא רזה.

נועה שאלה: "נאכל בחדר האוכל בקיבוץ?"

שוקו ענה: "בטח שנאכל. בקיבוץ יש חדר אוכל גדול עם אוכל מצוין".

נועה אמרה: "חבל שאני בדיאטה. אני לא אוכלת הרבה,

כי אני רוצה להישאר רזה".

שוקו אמר: "אני אשמור שלא תאכלי הרבה. אל תדאגי".

נועה חיבקה את שוקו. היא שמחה שהוא ישמור עליה.

טל אמרה: "אני רוצה לעבוד ברפת".

שוקו הסביר: "כולם יעבדו בכל מקום, לפי הסדר.

אתם תקומו בארבע בבוקר ותתחילו לעבוד.

בצהריים, אם תרצו ויהיה לכם כוח, תוכלו ללכת לבריכה".

החבר שלי גיא, חיבק אותי ואמר: "יהיה לנו כיף בסוכות".

הילה עמדה לידי ואמרה: "את בטח לא תעבדי קשה".

לא היה לי נעים לשמוע את זה.

שוקו המשיך לדבר: "אנחנו הולכים לקיבוץ כדי לעבוד קשה, לא לבלות".

מאי, החברה הטובה שלי שאלה:

"יש פינת חי בקיבוץ (מקום עם חיות)?"

מאי מאוד אוהבת חיות.

שוקו אמר: "יש פינת חי מדהימה. בפינת החי יש ארנבים, תוכים, קופים,

סוסי פוני וטֶנְסִים (ציפורים גדולות ויפות עם זנב צבעוני)".

מאי צחקה: "חבל שאי אפשר לישון בפינת החי".

שיר שאלה: "איפה באמת ישנים?"

שוקו הסביר:

"בחדר של הבנות יש מקום ל 6 בנות. בחדר של הבנים יש מקום ל 4 בנים"

אמרתי לשוקו: "זה לא בסדר. למה 6 בנות בחדר ורק 4 בנים בחדר?"

למה לא אותו מספר?"

שוקו אמר:

"ככה זה החדרים בקיבוץ. זה לא בית מלון שכל אחד ישן איפה שהוא רוצה".

אורי אמר: "יש לי צילומים לטלוויזיה בסוכות. לא בטוח שאוכל להגיע לקיבוץ".

אורי עובד בתוכנית ילדים בטלוויזיה.

שוקו אמר: "אני מאוד מקווה שתגיע".

שוקו המשיך לספר לנו:

"יחד איתנו בקיבוץ יהיו גם בני נוער (נערים ונערות)
מארצות אחרות שמגיעים לביקור בישראל.
אבל עכשיו, נפסיק לדבר על הקיבוץ.
נתחיל לסדר את החצר ולנקות את המחסן"
אני לא אוהבת לנקות ולסדר.
גיא, החבר שלי, אמר לי: "בואי נלך ביחד ונסדר את המחסן".
ביקשתי ממאי, החברה שלי, שתבוא איתנו.
בדרך למחסן אמרתי למאי: "אולי תכירי מישהו נחמד בקיבוץ ותהיו חברים?"
מאי אמרה: "אני מקווה שטוני לא יהיה בקיבוץ".
טוני היה פעם חבר של מאי.
טוני גר בארצות הברית ולפעמים מבקר בישראל.
מאי לא רוצה להיפגש עם טוני. הם כבר לא חברים.
הגענו למחסן.
מאי אמרה: "טוב, אני הולכת לעזור לשוקו. אתם תסדרו את המחסן".
נכנסתי למחסן, להיות עם גיא.
במחסן היה מאוד חם. במחסן היה אבק וחושך.
שאלתי: "גיא, אתה צריך עזרה?"
גיא אמר: "אני רק רוצה שתהיי לידי".
גיא חיבק אותי חזק.
הסתכלתי על העיניים הכחולות והיפות שלו.
גיא הסתכל עלי ושאל: "את אוהבת אותי, מור?"
לא הספקתי לענות, וגיא נתן לי נשיקה.

אחרי הנשיקה גיא אמר: "אני אוהב אותך. אני חושב שגם את אוהבת אותי".

הפעילות בצופים נגמרה.

גיא אמר: "רוצה ללכת לקנות גלידה?"

הלכנו לקיוסק. אני קניתי גלידה וניל וגיא קנה גלידת שוקולד.

אחר כך הלכנו לגינה.

בגינה יש ספסל שגיא ואני אוהבים לשבת עליו.

הגענו לגינה וראינו שאין מקום על הספסל שלנו.

אמרתי: "לא נורא, נמצא ספסל אחר".

התיישבנו על ספסל פנוי והמשכנו ללקק את הגלידה.

שאלתי את גיא: "אני חכמה?"

גיא אמר: "לפעמים".

שאלתי: "למה רק לפעמים?"

עיצבן אותי שהוא לא אמר "את תמיד חכמה".

גיא אמר: "כי לפעמים את רבה עם הילה, ומדברת אליה לא יפה".

אמרתי לגיא: "אבל הילה מעצבנת אותי".

גיא התחיל ללטף את השיער שלי ואמר:

"אם תפסיקי לדבר איתה לא יפה, היא תפסיק לעצבן אותך".

המשכנו ללקק את הגלידה.

גיא נתן לי מחמאות (אמר מילים יפות): "את יפה ואת מהממת (מאד יפה) מור".

גיא נתן לי נשיקה והרגשתי את הטעם של הגלידה שלו, טעם שוקולד.

אני נתתי נשיקה לגיא והוא הרגיש את הטעם של הגלידה שלי, טעם וניל.

הנשיקה שלנו הייתה בטעם שוקולד וניל.

מור תמיד יודעת אחרונה

קוראים לי מור. אני לומדת בכיתה עם דוני, גיא, מאי והילה.
יום אחד, בשיעור מדעים, המורה גילה ראתה שלדוני יש פתק ביד.
המורה גילה צעקה לדוני: "תן לי את הפתק"
היא התקדמה לכיוון דוני וכל התלמידים בכיתה הסתכלו עליה.
דוני הרגיש לא נעים והוריד את הראש על השולחן.
המורה גילה צעקה: "דוני, תשב זקוף"
דוני הרים את הראש לאט לאט... הפתק כבר לא היה ביד של דוני.
המורה גילה שאלה: "איפה החבאת את הפתק?"
דוני שתק. דוני לא רצה לדבר.
המורה אמרה לדוני:
"תפתח פה גדול, כאילו אתה אצל רופא שבודק לך את הגרון.
במקום להגיד אהההה תספר לי איפה הפתק".
דוני חייך ואפשר היה לראות שהפתק בתוך הפה שלו.
המורה גילה אמרה:
"תלך למנהל ותספר לו שכתבת פתק בשיעור. זה אסור. המנהל ייתן לך עונש"
אני הסתובבתי אל החברה שלי מאי כדי לשאול אותה מה היה כתוב בפתק.
המורה גילה צעקה עלי: "אסור לדבר בשיעור. גם את רוצה ללכת למנהל?"
נבהלתי מאוד.
מאי נעלמה מהכיתה ברגע שהיה צלצול להפסקה.
אני יצאתי עם גיא לשבת על הספסל שבחצר.
בסוף ההפסקה, גיא ואני חזרנו לכיתה אבל מאי לא חזרה לכיתה.

בועז, המורה למחשבים, נכנס לכיתה.
 הוא שאל: "איפה מאי?"
 לא רציתי שבועז יכעס על מאי.
 אמרתי לבועז: "היא הלכה לאחות, היא לא מרגישה טוב".
 זה היה שקר. לא ידעתי מה קרה למאי.
 אבל בועז לא יכעס אם יחשוב שמאי אצל האחות.
 גם דוני לא הגיע לכיתה אחרי ההפסקה.
 חשבתי: אולי דוני ומאי ביחד?
 שיעור מחשבים התחיל.
 אני כתבתי פתק לגיא: "אתה יודע איפה דוני ומאי?"
 גיא כתב לי בפתק: "אני לא יודע. אבל אני כן יודע שלדוני יש בעיות בבית".
 כתבתי לגיא בפתק: "מה קרה בבית של דוני?"
 גיא לא כתב לי תשובה.
 כתבתי שוב על הפתק: "זה סוד?"
 גיא שוב לא ענה.
 לא הבנתי למה גיא לא מספר לי.
 אנחנו בני זוג (חברים) ומספרים הכל אחד לשניה.
 הסתכלתי על גיא בפנים נעלבות (עצובות).
 גיא החליט לכתוב בפתק: "זה הסוד של דוני. אני לא מספר".
 המורה בועז ראה שגיא ואני כותבים פתקים וכעס:
 "מור וגיא אתם לא מרוכזים בשיעור. גיא, קום ותחליף מקום ישיבה עם הילה"

אוי ואבוי. עכשיו הילה תשב לידי. אני לא חברה של הילה.

הילה אמרה לבועז: "אני לא יכולה לשבת ליד מור. אנחנו לא מדברות".

בועז אמר להילה: "זה מצוין! לא תדברו ותוכלו להתרכז בשיעור!"

הילה עברה לשבת לידי.

כעסתי על המורה בועז.

למה הוא לקח את גיא? למה הוא הושיב את הילה לידי?

חשבתי איך לעצבן אותו.

אולי לשים מסמר על הכיסא שלו? אולי למרוח דבק על השולחן שלו?

אולי לזרוק עליו מים? או לשים חיתול מלוכלך על האוטו שלו?

אלה רק דברים שחשבתי עליהם. הם לא ייקרו כי הם רעים.

אבל נהייתי לחשוב על הרעיונות האלה.

פתאום היה צלצול. השיעור נגמר.

יצאתי להפסקה והלכתי לשבת על הספסל.

פתאום, ראיתי את דוני ומאי על הספסל.

מאי שאלה: "בועז כעס שלא היינו בשיעור?"

עניתי למאי: "לא, היה בסדר. מה באמת קורה?"

מאי הסבירה: "אמא ואבא של דוני גרושים (לא גרים ביחד)."

אבא של דוני גר בארצות הברית.

לאמא של דוני יש חבר, קוראים לו גידי. גידי גר בבית של דוני.

דוני לא אוהב את גידי. גידי כל הזמן אומר לו מה לעשות.

דוני סיפר לי, שאמא שלו מתחתנת עם החבר שלה.

דוני לא רוצה שאימא שלו תתחתן עם החבר שלה".

אמרתי למאי: "אולי כדאי שדוני יספר לאמא שלו מה הוא מרגיש".

מאי אמרה: "הוא כבר אמר לה שהוא לא אוהב את גידי".

מאי המשיכה:

"גם ההורים שלי גרושים. גם לאימא שלי יש חבר, אבל אני אוהבת אותו.

אני מאושרת בבית."

שאלתי את מאי: "איך אפשר לעזור לדוני?"

מאי אמרה: "זה קשה לעזור לדוני. אני לא יודעת מה לעשות".

הסתכלתי על החצר וראיתי את גיא במגרש הכדורסל.

גיא ודוני שיחקו כדורסל בהפסקה.

פתאום, הילה התקרבה לגיא. הילה וגיא התווכחו (רבו).

ואז נשמע הצלצול. ההפסקה נגמרה.

חזרנו לכיתה.

הילה חזרה לשבת במקום שלה וגיא חזר לשבת לידי.

גיא אמר: "התגעגעתי אלייך!"

אני אמרתי: "מאי סיפרה לי את הסוד של דוני. אני לא מרוצה שלא סיפרת לי.

אני לא שמחה שאני יודעת אחרונה מה קרה לדוני".

עננים בגן עדן (קרה משהו לא טוב)

קוראים לי מור. לחבר שלי קוראים גיא.

גיא ואני לומדים יחד באותה כיתה.

גם דוני לומד בכיתה שלנו. דוני הוא גם השכן שלי.

כל יום בסוף הלימודים, גיא ואני הולכים ביחד הביתה.

היום, התפלאתי, כי גיא ביקש מדוני לבוא אתנו.

דוני אמר: "לא בא לי ללכת הביתה, אני אלך לעיר".

דוני נראה עצבני.

אני חושבת, שדוני לא רצה ללכת הביתה כי הוא לא רצה לראות את גידי,

החבר של אימא שלו.

גידי ודוני לא מסתדרים טוב.

גיא ענה: "יופי, אני אבוא אתך".

חשבתי שזה מאוד מוזר שגיא רוצה ללכת עם דוני ולא איתי.

דוני וגיא הלכו ואני הלכתי לחפש את החברה שלי מאי.

פתאום, ראיתי שיש לי הודעה בטלפון הנייד.

ההודעה היתה ממאי.

בהודעה היה כתוב: "בואי לגינה. אני חייבת לדבר אתך".

כתבתי למאי בחזרה: "עוד דקה אני בגינה".

מאי שכבה על ספסל בגינה. השמש היתה חזקה.

אמרתי למאי:

"אם תמשיכי לשכב בשמש, יהיו לך קמטים. את תיראי כמו זקנה".

מאי התישבה, הסתכלה עלי וראתה שאני קצת עצובה.

מאי שאלה אותי: "מה קרה לך? יש עננים בגן עדן?"

"עננים בגן עדן" זו דרך להגיד שקרה משהו לא טוב, שיש צרות.

סיפרתי למאי:

"ראיתי שהילה (נערה מהכיתה שלנו) התווכחה עם גיא בהפסקה".

מאי אמרה:

"מוזר מאוד. תשלחי לגיא הודעה ותשאלי אותו על מה הוא רב עם הילה".

עניתי למאי: "מה פתאום. נראה לי שהוא לא רוצה לדבר איתי.

הוא הלך עם דוני ולא איתי".

מאי לקחה את הטלפון שלה וכתבה הודעה לגיא:

"איפה אתה? אני צריכה לדבר אתך".

שאלתי: "למה את כותבת לגיא הודעה?"

מאי ענתה: "את לא רוצה לדבר איתו אז אני אדבר איתו.

אני אשאל אותו מה קרה עם הילה בהפסקה"

מאי ואני המשכנו לשבת על הספסל.

חשבתי: "גיא מאוד מוזר. הוא התווכח עם הילה. הוא הלך עם דוני ולא ליווה אותי הביתה.

מה קרה לו? איפה הוא עכשיו? למה הוא לא מצלצל אלי?"

פתאום הטלפון שלי צלצל. זו הייתה רוני אחותי הקטנה.

לא עניתי. לא התחשק לי (לא רציתי) לדבר עם רוני.

אני חושבת רק על גיא, הילה ודוני.

גיא עוד לא ענה להודעה שמאי שלחה לו וגם לא התקשר אלי.

ושוב רוני אחותי התקשרה.

הפעם עניתי לה: "רוני, את נודניקית, מה את רוצה?"

רוני אמרה: "לא יפה שאת לא עונה לי."

איבדתי את המפתח ואני לא יכולה להיכנס הביתה.

את מוכנה להגיע הביתה ולפתוח לי את הדלת?"

בזמן שרוני דיברה, שמעתי שיש לי עוד שיחה בטלפון.

בדקתי וראיתי שגיא מתקשר.

אמרתי לרוני: "יש לי עוד שיחה, אני צריכה לסיים את השיחה אתך."

אבל, לא עניתי לשיחה של גיא.

רציתי שהוא יחכה כמו שאני חיכיתי לשיחה ממנו.

בינתיים, רוני כתבה לי הודעה:

"אני אספר לאימא שלא עזרת לי להיכנס הביתה."

מאי, שישבה על ידי בגינה, שאלה: "מי כתב לך הודעה?"

סיפרתי למאי: "רוני אחותי נתקעה בלי מפתח."

היא רוצה להתקשר לאימא ולספר לה שאני לא עוזרת לה, שאני לא מביאה לה מפתח.

אני מפחדת שאימא תיתן לי עונש לא לצאת מהבית."

מאי הציעה: "טוב, בואי נלך ביחד אלייך הביתה וניתן לרוני מפתח."

הטלפון שלי צלצל שוב. זו היתה אימא שלי. אימא אמרה לי:

"תצאי מיד הביתה ותתני לרוני מפתח."

אני לא מרוצה מזה שאת לא עוזרת לה.

את רוצה שאצא מהעבודה ואגיע אני הביתה כי את עסוקה מדי?"

אימא מאוד כעסה.

אמרתי לאימא שלי: "אל תדאגי, כמעט הגעתי הביתה. הכל בסדר".

אימא נרגעה וסיימנו את השיחה.

מאי התחילה לדבר איתי בנושא חדש: "רציתי לספר לך משהו.

דוני אמר לי, שעדי הציעה לו חברות".

עדי לומדת איתנו בכיתה. עדי רוצה להיות בת הזוג של דוני.

שאלתי את מאי: "ומה דוני ענה לה? הוא הסכים להיות בן הזוג שלה?"

מאי ענתה: "אני לא יודעת. הוא לא אמר לי".

בדיוק עכשיו מאי קיבלה הודעה בטלפון מגיא.

גיא כתב בהודעה: "תגידי למור שתטלפן אלי. ותעשו לי שלום".

הסתובבנו לצד השני וראינו את גיא עומד מרחוק. גיא נופף לנו לשלום.

גיא התחיל לבוא לכיוון שלנו.

מאי אמרה: "טוב, אני אלך עכשיו. את וגיא תוכלו לדבר לבד".

גיא שאל אותי: "את כועסת עלי?"

אמרתי: "כן. אתה לא מספר לי כלום.

לא על השיחה שלך עם הילה ולא על דוני".

גיא ענה: "לא קרה כלום עם הילה".

אמרתי לגיא: "אתה מתחמק מלענות (אתה מנסה לא לענות)".

נזכרתי שאני בדרך הביתה לתת מפתח לרוני.

אמרתי לגיא: "אני צריכה ללכת. רוני מחכה לי".

קמתי והתחלתי ללכת.

הגעתי הביתה.

הדלת היתה פתוחה.

נכנסתי וראיתי שרוני יושבת על כסא במטבח ושותה לימונדה.
שאלתי את רוני: "איך נכנסת?"
רוני אמרה: "מצאתי את המפתח שלי בתוך הקלמר".
שאלתי את רוני: "למה לא אמרת לי? הייתי יכולה להישאר בגינה עם גיא".
מאוד כעסתי על רוני ואמרתי לה: "את רעה".
רוני נעלבה ואמרה לי: "תירגעי מור".
רוני הלכה לחדר שלה ואני התחלתי לבכות.
בכיתי, כי גיא, החבר שלי, התנהג בצורה מוזרה,
כי אימא שלי כועסת עלי, וכי דיברתי לא יפה אל רוני.
נכנסתי לחדר שלי והדלקתי מוסיקה.
שכבתי על המיטה שלי עם הראש בתוך הכרית. המשכתי לבכות הרבה זמן.
פתאום שמעתי דפיקות בדלת.
לא עניתי. המשכתי לבכות.
הדלת נפתחה. חשבתי שזו רוני וצעקתי: "לכי מפה".
ואז הסתובבתי וראיתי שזה בעצם גיא.

איך יוצאים מזה? (איך פותרים את הבעיה?)

שכבתי על המיטה שלי. שמעתי מוסיקה חזקה.
הדלת של החדר נפתחה ואני צעקתי: "עופי מפה".
חשבתי שזו אחותי רוני. אני כועסת על רוני ולא רציתי לראות אותה.
אבל כשהסתובבתי, ראיתי שזה החבר שלי גיא.
גיא ברח מהר מהחדר.
התביישתי שצעקתי.
נשארתי לשכב במיטה, עצובה.
אחר כך הלכתי לבקר את מאי. ישבנו בחדר שלה על המיטה.
תום וטל, האחים הקטנים של מאי, הציצו לחדר וצחקו.
מאי עשתה פרצוף מכוער, ותום וטל התגלגלו על השטיח בצחוק גדול.
מאי נתנה לאחים הקטנים שלה שני דובונים ואמרה:
"צאו החוצה, אני רוצה לדבר עם מור בשקט".
תום וטל לא רצו לצאת מהחדר אז מאי אמרה:
"בואו למטבח, אתן לכם גלידה".
הייתי עצובה. חשבתי: "למאי אין זמן בשבילי".
מאי צעקה מהמטבח: "מור, את רוצה גלידה?"
עניתי: "לא תודה, אני רוצה לדבר אתך".
מאי חזרה לחדר. התחלתי לבכות.
אמרתי למאי בשקט: "מאי, מה אני אעשה עכשיו?"
לא נעים לי שצעקתי על גיא.
מאי התישבה על השטיח ואמרה: "אולי תתקשרי לגיא?"

אמרתי: "גיא בטח לא רוצה לדבר איתי, הוא לא אהב שצעקתי".

מאי אמרה: "אני חושבת שגיא רוצה להמשיך להיות החבר שלך"

עניתי: "אני לא חושבת ככה. אני חושבת שהוא יותר עלי".

מאי הציעה: "מור, תתקשרי אליו, תדברי איתו".

אמרתי: "אני לא יכולה" והמשכתי לבכות.

פתאום, תום וטל שוב נכנסו לחדר.

הם ראו אותי בוכה ונבהלו.

מאי אמרה: "תום וטל בבקשה תלכו. אני רוצה לדבר עם מור בשקט".

טל שאלה: "למה מור בוכה?"

מאי שיקרה: "נכנס לה משהו לעין".

מאי שיקרה כי לא רצתה שטל ותום ידאגו.

תום וטל הלכו לסלון ומאי ואני המשכנו לדבר.

השיחה עם מאי קצת הרגיעה אותי.

מאי רצתה לצחוק קצת אז היא ניסתה לחקות אותי ואמרה בקול חזק:

"תעופי מפה".

אמרתי למאי: "זה לא מצחיק! אני ממש עצובה מהצעקה שלי על גיא".

אחרי כמה דקות טל נכנסה שוב לחדר ושאלה: "מור כבר לא בוכה?"

חייכתי אל טל והיא נירגעה ויצאה מהחדר.

אחרי כמה דקות גם אני עזבתי את הבית של מאי.

הלכתי למרכז העיר.

פגשתי את נועה. נועה היא חברה מהכיתה.

נועה שאלה: "היי מור היפה, מה שלומך?"

ענית: "תודה, נועה הרזה".

נועה ראתה שאני עצובה ושאלה: "קרה משהו?"

סיפרתי לנועה שצעקתי על גיא "עופי מפה" כי חשבתי שהוא רוני אחותי.

אחר כך שאלתי את נועה: "לאן את הולכת?"

נועה אמרה: "הביתה. את הולכת לגיא?"

השבתי: "לא, גם אני הולכת הביתה".

נועה אמרה: "אה, ראיתי לפני כמה דקות את גיא והוא הלך מאוד מהר,

חשבתי שהוא הולך לפגוש אותך".

שאלתי את נועה: "מה, גיא עבר כאן?"

נועה ענתה: "כן, ממש לפני דקה הם היו פה".

הטלפון של נועה צלצל והיא ענתה.

נועה הלכה.

שוב הייתי לבד. בלי גיא. בלי מאי, בלי נועה.

חשבתי: "מעניין עם מי גיא היה פה?"

התחלתי לרוץ לכיוון הבית שלי.

נכנסתי ואימא שלי עמדה במטבח ואמרה:

"סוף סוף הגעת".

אמרתי: "אימא, היה לי יום מגעיל, תעזבי אותי בשקט".

אבל אימא המשיכה לדבר איתי.

הייתי עצובה ובלי כוח אז לא הקשבתי למה שהיא אמרה.

כשאימא גמרה לדבר רציתי להיכנס לחדר אבל פתאום אימא שאלה:

"הבטחת או לא הבטחת?"

בגלל שלא הקשבתי למה שאימא אמרה, לא הבנתי את השאלה שלה.

לא ידעתי מה לענות ובסוף אמרתי: "הבטחתי".

אימא אמרה: "אז תקיימי את ההבטחה שלך".

אימא חזרה לבשל ואני נשארתי מבולבלת.

לא ידעתי על איזה הבטחה מדובר ומה אני צריכה לקיים.

נכנסתי לחדר ושכבתי על המיטה.

פתאום רוני פתחה את הדלת בחדר שלי.

צעקתי: "מה את רוצה?"

רוני נבהילה. רוני נתנה לי את הטלפון, אבל אני שוב צעקתי:

"אל תכנסי לחדר שלי"

רוני ענתה לטלפון: "גיא, מור לא יכולה לדבר עכשיו. מור עדיין עצבנית וצועקת".

ורוני יצאה מהחדר.

אני נשארתי במיטה וחשבתי: "איך אני יוצאת מהעניין עם גיא, מהעניין עם

אמא? איך אני פותרת את הבעיות האלה?"